

КОНСТАНТИН КОНСТАНТИНОВ

ЧУДЕСНИЯТ ПАНАИР

chitanka.info

— Кри-кри — каза домашното щурче. — Хайде, нали ще ходим на панаир? Или ти забрави? Хайде, ставай, че брат ми чака вън. Той ще ни води.

Данчо скочи.

— Тю-ю! Забравих наистина! Хайде, готов съм.

На двора намериха полското куче. Двамата братя си пошепнаха нещо и после тримата поеха през рътлината. Беше слънчева сутрин. Отсреща гората бе същинска тъмна стена. Пътечката се виеше като змийче. Щом стигнаха до първите дървета — чу се силно потропване. Надалеч някой се отзова. Един кълвач чукаше по кората на едно дърво и някъде из гората отговори друг.

Данчо се спря нерешително.

— Не бой се! — обади се щурчето. — Той е на стража — обажда, че иде някой. Тук не обичат хората, защото между тях има и зли. Но ти си мъничък, и щом си с нас — не се бой. Хайде! — И тръгнаха.

Влязоха по-навътре и изведнъж в ушите им гръмна шум и врява от всички горски гадинки. Зайци удряха барабани по поляните и викаха всички на панаир. Цвъртяха птички. Из дупките подаваха глави къртици. Бързаха нанякъде мравки и бръмбари. Чуваха се пищялки и тропот на хоро.

Данчо се ококори и зяпна от смайване. Щурчето го гледаше усмихнато и шепнеше:

— Кри-кри... Чакай де, още какво ще видиш!

Вдън гората на широка поляна бе нареден горският панаир. Какво ли нямаше тук! Също като в града: продавачи, купувачи, сергии, навалица и врява до Бога! Не знаеш де по-напред да спреш и какво да гледаш!

Ей тука разположили стоката си цял полк мравки. Продават житни зърна и семена от цветя. Орляк птичета, обиколили тяхната сергия, цвъртят и се пазарят. За едно червейче искат десет зърна. Един рошав врабец, пристигнал от града, няма с какво да плати, току гледа да кльвне незабелязано и да хвръкне.

— Ами я виж тука! — кимна щурчето на Данчо и го бутна по лакътя.

На едно малко одърче Таралежко-Бежко бе наредил няколко четки и важно-важно се разхождаше наоколо.

— Хайде! Четки за коса, четки за дрехи! Всякакви!

До него два папуняка бяха се накичили с шарени пера, въртяха се пред всички и ги показваха, а две лисичета ги гледаха смаяно.

— Пиу — изсвири нещо на ухoto на Данчо. Той се обърна. Над главата му един кос бе наредил на клончето свирки и викаше:

— Свирки! Свирки! Най-хубавите свирки в света!...

— Карай нататък! — рече щурчето. — Колко работи има още да видиш!

Из въздуха се гонеха пъстри пеперуди. Насред поляната шуртеше вадичка. Отвъд вадичката Кума Лиса беше сложила няколко китки червени репички и моркови. Две-три зайчета с вирнати уши се бяха спрели до нея и приказваха.

— Не може, лелините, не може — думаше Лиса. — Един морков — за едно яйце!

В това време някой издебело се обади:

— Добър ден, кума! Как е търговията — върви ли?

Данчо се обърна и замря от страх. Вълчо с булката си бяха спрели до Лиса.

— Не бой се! — пошепна щурчето. — Днес всички тук са добри: никой никому зло не прави. Пък нали ти казах, ти си мъничък. Малките деца и зверовете ги обичат...

Отминаха по-нататък. Току до Лиса една катеричка продаваше в малки кошчета орехи и лешници. А на земята до нея две врани бяха наредили пъстри парченца стъкла, тенекийки и парцалчета за накит.

— Знаеш ли, аз май ожаднях — прошепна Данчо. — Хайде да отидем до изворчето.

— А, чакай! Тук аз ще те черпя — усмихна се щурчето. — Я ела насам! — И възвиха встрани, отдено се чуваше чуруликане и бръмчене на много гласове. Сякаш целият малък хвъркат свят се бе събрали тук.

Посрещна ги една калинка. Щурчето ѝ пошепна нещо. И тя ги поведе. Тук бяха нацъфтели безброй различни цветя: момини сълзи, макове, горски тамян, мащерка, здравец, камбанки и божури. В чашката на всяко цветче имаше бистра и студена роса и всяко от животинчетата идваше да утоли жаждата си с каквото му се прище.

— Ха сега опитай от всичките! — рече щурчето. — Пък аз да наредя с брата си нещо. — И те се отстраниха малко. Данчо се напи с роса и цял засмян, отиде до щурчето.

— Хи-и! Какъв панаир! — извика той. — По-хубав от нашия в града! Ами де е брат ти?

— Той има работа сега. Нали е музикант — отиде да събере другите, та да ни посвирят.

— Брей! И музика има! Ами акробати има ли? — извика Данчо.

— Как може да няма! — отвърна щурчето. — Бива ли панаир без акробати? Я погледни там!

Между два стръка папрат беше опната тънка като паяжина тревица и по нея се премяташе и скачаше във въздуха един голям зелен скакалец. Данчо извика:

— Браво-о! — и запляска с ръце.

Скакалецът се спря, мръдна дългите си мустаци и му се поклони. После пак заскача.

— А сега да идем при хорото и при люлките и да се връщаме! — каза щурчето.

— Да се връщаме ли? Ти луд ли си! Не, не се връщам аз. Да се полюлея, че тогава!

— Добре, добре, ще се полюлееш! — усмихна се щурчето. — Хайде ела!

Тук беше най-весело. До една пъстра брезичка се бяха настанили музикантите: полското щурче с цигулка, един бръмбар със зурла и едно зайче с тъпан. А две хора се люшкаха наоколо: едно долу на земята — категички, зайчета и лисичета, друго горе, във въздуха — бели и пъстри пеперуди. Малко встрани, под една кръстата бука, имаше провесена люлка и Меца канеше всички да се полюлеят:

— Малките без пари, големите за една круша!

Данчо се изправи пред люлката и захапа пръстче. Меца се ухили:

— Хайде, бабиното, качвай се, ще те полюлея бесплатно, за здраве!

— Качвай се! — пошепна му щурчето. — Аз нали съм с тебе!

Приятелите се качиха. Меца силно люшна люлката. Отдолу музикантите по-сладко засвириха. От небето се посипаха сини и сребърни искри. Данчо затвори очи. Усмихна се, замаян от люлката и от нежния хладен ветрец. А щурчето, кацнало на рамото му, шепнеше:

— Видя ли какъв панаир имаме ние! Видя ли, също като на сън!... Само че май закъсняхме...

— Бате, закъсняхме!... Ставай, че закъсняхме за панаира! — извика някой до ухото на Данчо.

Той отвори очи. Катето го дърпаше за ръкава и го караше да стане. Слънцето грееше право в очите му. Той се поогледа и видя, че е в леглото си.

— Не ща, Кате! — отвърна Данчо. — Не ща! По-хубав от тоя панаир, дето ме доведе щурчето няма! Остави ме да погледам още!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.